

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Oszmann Elemér*

Cím: *Bárczy István: Itt ez az én városom...*

Forrás: *Ujság*

Bpest

(Hely)

1936. V. 19.

(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Bárczy István

Idő

"1936"

Személy

Helyszám

BÁRCZY ISTVÁN:

Itt, ez az én városom...

Budapest székesfőváros közönsége Szendy Károly polgármester előterjesztésére a boldog békevilág polgármesterének, Bárczy Istvánnak hálás megemlékezéséppen élte végéig való lakásul felajánlotta Gül Baba-utcai eddigi villáját. A villában, aholva ellátogattunk, fiatal inas nyit ajtót.

— Alszik a kegyelmes ur — jelenti —, de nemsokára felébred, mert minden nap pontban félnégy órakor kel fel ebédutáni álmából. Széjjelnézünk a fogadószobában.

A falon Mednyánszky hatalmas festménye. Remek angol asztal, fotójök. Az íróasztalon bájos fiucska arcképe, jobboldalán Bárczy Istvánné fényképe. Nem sokáig várunk, belép a szobába Bárczy István, Budapest 30 évvel ezelőtt megválasztott polgármestere.

A jubiláns...

— Mit kíván tőlem az *Ujság*? Nem adok nyilatkozatot, hiszen senkinek sem adtam eddig. Furesz is volna, ha a jubiláns nyilatkozatot adna...

— Talán szíves volna akkor nagyméltóságod elmondani — vetettük közbe —, mit beszélt Szendy Károly polgármester úrral, mert tudomásunk szerint meglátogatta őt hivatalában.

— Derék barátomnak, Szendy Károlynak a

kezét mentem el megszorítani, azért, amit tett és főképpen ahogyan tette. Meglepetés volt számomra ez a tény és ami még több: megható, olyan jelenség, amelyhez éppen a mai időkben nem igen lehetünk hozzászokva. Szendy Károly valóban olyan megható módon hajította végre velem, régi elődjével szemben az emberi cselekedet és megemlékezés nemes példáját, mint aminőt talán csak évszázadok előtt válthattak volna valóra azok, akik hirdették a megbecsülés... Nem folytatta tovább mondatát Bárczy István... Két könnyesepp ült ki a jószágos szemekre és elfordult tőlünk, hogy ne lássuk meghatottságát.

— Nézze, fiam — mondotta azután —, én inkább megmutatom ezt a kis hajlékomat, amelyet oly borzasztóan szeretünk feleségemmel és amelyhez annyi emlék füz... Látja, ez a szobám, ahol dolgozgatni szoktam, itt van a bejáratnál és régi emlékeim tömege az, amely körülvesz. Az asztalon az unokám képe. Itt ez a kedves kínai handzsár és az asztalon ott a sarokban egy kínai váza, tele tulipánnal és rózsával. És a könyveim... De mehetünk feljebb is az emeletre...

A lépcsők, mintha kápolnába vezetnének fel! Az első emeleten szoba, körös-körül, a padlótól

a mennyezetig, zsufolva könyvekkel. Bárczy István magyarázza:

A könyvtár kincsei

— Látja, ez a sarok a bibliáké. A bibliairodalomnak azok a kincsei fekszenek itt, amelyeket összeszedni egy életen át szerencsés lehettem. De tovább ott láthatja a külföldi irodalom remekeit, majd a művészetet. Ez az egész angol szoba, gusztusom szerint épült, mert ennek a képnek — és a falon lógó bekeretezett angol szobát ábrázoló fényképre mutat — pontos másolata. Nagyon megszerettem egy bécsi kiállításon és megcsináltattam. Telezsufoltam könyveimmel: azokkal, amelyekhez oly nagyon-nagyon közelállok és amelyekben oly nagyon csüng a lelkem. Bevallhatom őszintén, hogy ez a nagy angol asztal, melyet itten lát, egyetlen emlékem Budapest város-házáról. Arról a városházáról, amelynek polgármesteri székében én ültem... Ez az angol asztal volt az én polgármesteri íróasztalom, ezen volt rajta minden iratom... Azért hoztam el magammal, mert tulajdonom volt! Itt van ezen az asztalon annak az első Gutenberg-bibliának a faksimilije, amelyet legjobban szeretek... De tudja mit, felvezetem az én váramnak padlására, melyet egyszerűen a hajóm fedézetének szoktam tréfásan nevezni.

Kanyargós folyosó és pillanat mulva, mintha szűk hajólépcsőn menne fel az ember egy hajó parancsnoki fedézetére, érkeztünk fel a villa manzard-szobájába.

— Látja, én nem gunyolódtam, amikor azt

mondottam, hogy a hajóm fedézetére viszem. Itt a sarokban egy ősrégi hajóágyu...

Valóban, kétkereken gördülő kis bronz hajóágyu tátja száját.

Ez az én városom...

— Nézze meg innen Budapestet! Látja, ha itt az a, blakon kinéz, látja Budapestet, amelyre azt mondhatom: itt ez az én városom... Az én városom, amelyért éltem és élek és amely most oly gyönyörűen és meghatóan emlékezett meg az ő régi polgármesteréről: rólam. Egyre kérem csak, ne kérdezzen most tőlem semmi mást, mert annyira tele van a lelkem az emberek jószágával, hogy nem is tudnék másról beszélni.

Lassu léptekkel sétáltunk lefelé a Gül Baba-utcán. Jobbra-balra köszönetet vissza Bárczy István. Mindenki ismeri és mindenki köszönti. Az ut lefelé lépcsőkön vezet a Zsigmond-utcába.

— Politikáról én nem beszélek — mondta bucsuzásnál —, mert nem politizálok és bár milyen furcsán hangzik is ez egy volt igazságügyminiszter szájából, meg kell mondanom nem politizálok azért, mert a politika széjjel választja az embereket egymástól. A mai időkben pedig inkább arra kell törekedni, hogy mentül közelebb kerüljünk egymáshoz...

OSZMANN ELEMÉR